

flastromot készíte, s azzal kötözte be.
Kicsi bubám lett. Ugy ülök itt, mint
aki tiltott dolgokat les. Nap világánál
nem szoktam másolni rajzó gondolatim.
Most jegyzem az élő képet. A kertben
virágoz mondolafa, zöldül a gyep, zsongó
méhek felhőznek el. A támfalaknál falubeli
népek szorgoskodnak, hangjuk nem ér ide.
Távol a dombon, oldalt, látok egy csokor
johot. Lenn a völgyben a kaputoronyhoz
út kanyarog, és kerülgetve pocsétákat
jődögélnek fejérnépek, a botra akasztott
tarisnyában ételt hoznak. Ellenök fú a szél.
Ruhájok rátapad. SZüvem is megszakad.

F/192.

„Mert tágas az a kapu és széles az
az út, amely a veszedelemre visz,
és sokan vannak, akik azon járnak.”
Máté evangéliuma, 7:13. Másoltam én,
az orgonafűjtató fiú, mikor májusi
éjszaka van, a templomkertben fák
lobognak, jó eső esik, és jegyzem azt,
hogy nagybeteg a Páter-gvárgyián,
hideg rázza, fulladozva felköhög,
cellájából áramlik a köménymagnak
illata, és leírom, hogy messzeföldről
Diák szállt meg, tördelt száraz híreket,
elmondá, hogy sáskamódra kavarog az
idegen had, bennök semmi kegyesség,
és gondolok most sárkunyhókra, ott
aluszik kicsi madár, álmaiba hír vakít.

F/193.

Mióta beteg a Páter, el nem mozdul
mellőle a Néma barát, ki csak mással
zengőket horkant, de mindenki érti
azt jól. Mától a Páter körüli munkák
nekem is dolgom. Az éjszakába jobban
kell beleharapnom, hogy a magyar köny-
vecskék olvasására is legyen időm.
Mostan az Aranyos ház énekít betűzgetem,
mit szerzett Kájoni János. Mindegyik
dal itatódik bennem, ahogy a mező
rejtí magába tavaszkor a hótakarót.